

Д. Тасковъ.

Живо читалище.

Отдавна се чува повикъ: „Българската книга не се цени, не се търси. Българският писател изнемогва. Да му помогнемъ!“

И му се помага. Всѣка година се раздаватъ награди за поощрение на родната книга, на българското творчество. Всѣка година се откупватъ отъ разнитѣ министерства творенията на български писатели, и се изпращатъ даромъ или срещу заплащане на училища, общини, войскови части, читалища и пр. А българската книга още не се цени, стои неразрѣзана и отрупана съ прахъ въ шкафоветѣ или по рафтоветѣ на канцеларии и читалища. Жалко, но фактъ!

Говоримъ за читалища. Изработва се сега специаленъ законъ за народнитѣ читалища. Проектира се чрезъ тѣхъ да се подигне народното съзнание, народната култура. Да се подпомогне родната книга, родното творчество. А читалищата, градски или селски, доколкото ги имаме, съ рѣдки изключения, какво направиха до

сега? Не стоятъ ли имъ книгитѣ неразрѣзани въ шкафоветѣ, или разрѣзани и прочетени отъ единици четци? Не се ли чува и отъ читалищата повикътъ: „Нѣма кой да чете! Всичко е тръгнало къмъ развлѣчения, удоволствия и печалби!“ Не сж ли повече отъ селскитѣ ни читалища мъртви души? Не сж свѣтилници да освѣтляватъ и печки да стоплюватъ народната душа. И при тѣхъ народътъ е все простъ, грубъ; все изнемогва. Обхванатъ е отъ апатия, живѣе въ мизерия...

Тогава какво да се прави? Има ли изходъ или не?

Да, има! Да се замислимъ, да го потърсимъ и ще го намѣримъ. Ще го намѣримъ не другаде, а въ насъ. Въ българската интелигенция.

*

Мнозина читалищни дейци мислятъ, че сж изпълнили задълженията си, като сж основали въ селището си читалище и като употребяватъ усилия да набавятъ